

Ebedután két katona jött: egy őrmester és egy közlegény. Jankó kiment és az őrmester szalutált.

- Egy szánkát kérek.
- Né te né! Te vagy az, Péter?
- Én, Gál úr. Megismert?
- Meg! Mi újság?
- Szánkára van szükségünk!

Baj van!

- Mi a baj, Péter?
- Az éjjel két katonámat megöltte valaki. Meg atyámfiát is, Jákobot...

Gál János felkapta a fejét.

— Jákob az éjjel itt járt, két katonával.

— Az, az; most meg halott mind a három...

— Valakit kerestek... Úgy mondták...

— Úgy van, uram. Egy tisztet, magyar tisztet. Pál Lajos nevűt.

— Igaz. Azt. Itt nálam is keresték, aztán tovább mentek. Lővődöztek is fenn a hegyen, halottam... Úgy lehet, réalóttak...

— Bizonyosan megpillantották. Talán ide akart jönni az a tiszt.

— Lehet, fiam. Valamikor együtt szolgáltunk. Hunyadi fiú. Te is ősmerted.

— Ősmertem. Kadét volt. Finom ember.

Hallgattak, aztán az őrmester kezdte:

— Szánkáért jöttem.

— Viheted; de belévaló ló nincs, azokat elvitték.

— Jó lesz az ökor is.

Gál Jankó rendelkezett: a szánkáról a trágyás deszkákat levenni és tisztát tenni a szekérből; szalmát is; a szolga mehet velük. Hogy a szánkát visszahozza!...

Amikor indultak, még megkérdezte az őrmestert:

— Aztán mit gondolsz Péter, te a dolgról?

— Nem tudhatom. De Jákob tisztára megbolondult, hogy écca-

ka utána ment, bé az erdőbe. Éccaka! Éppen a hegyélen, ott lőtte le mindhármát. Három jó lövés volt. Bolond dolog...

Elmentek. Gál Jankó akkor vette észre, hogy mellette áll a felesége is...

Két napig esett az eső. Jó meleg eső, állandó nyugati széllel. Azután kiderült az idő. Szép, puffedt tavaszi báránfyellegek úszkáltak az égen és a madarak viszkapták a hangjukat. Csudálatos volt. Hó mintha sohase is lett volna az oldalakon és az erdők közt, az avar alól kék virágocskák dugták ki a fejüket. Gál Jankó a juhokat kihajtatta a verőfényre, hogy járja őket a nap és a báránfyok furcsa buta módon ugrándoztak a szomorúhangú öregek körül.

Pénteken reggel Hunyadra lovagolt Gál Jankó.

A város elején, a szolgabíróssággal éppen szemben, alacsony házacska előtt kispad és azon ül egy ember. A nap éppen oda tűz és az ember hajadonfővel. Nézi az utat bámuló képpel s egy-egy arramenőnek visszaköszön.

Gál János leszáll a lóról.

— Szervusz.

— Szervusz.

A léckerítésbe akasztja a kantárszárát és leül a padra. A másik készségesen helyet csinál és ülnek ott így némán, egymás mellett a napsütésben. Később kéri Gál Jankó:

— Beszéltél-e Pál Lajossal?

A másik csak tovább bámul maga elé:

— Nem. De tudom, hogy túl van már...

Jó idő mulva ő kezdti:

— Ősmerted a kis Barta fiút?

Azt, azt, a Lajoskát. Nagy vadász volt, örökké a hegyeket járta. Tegnap akartak ők is átmenni. Az ezredessel.

— Az ezredessel?

— Avval. Az is futott. Kolozsvárt halálra keresték, de idejében szagot kapott és Lajoskával nekivágott a hegyeknek. Jól ment minden. A visági hágót választotta Lajoska, azon túl már a székelők vannak... Az ezredesnek sikerült is; Barta Lajoskát egy román patrul lelőtte...

... Borzasztóan süt az a nap. Gál Jankó leveszi sapkáját és megtörli izzadt homlokát.

A szemközti udvarból a szolgabíró jön ki. Egy csomó tiszt jön vele. Régi ösmerős, még a háború előtti világból való. Átköszönnék és hosszasan bámulnak a tovaszőrőmpölő tisztetek után.

— Hallod?

— Hallom.

A nyugati szellő apró, berregő hangokat sodor a fülükbe. Közben egyet-egyét dörren is tompán. Erősebben és gyengébben.

— Dolgoznak megint.

— Csak virtusból ott túl. Holnap csendesség lesz. Visszavonulnak.

— Vissza.

— Azt fedezi ez a játékuk.

Gál Jankó felállott és lova kantárszárát kiakasztja a kerítésből. A másik is áll már.

— És mi a dolgunk?

— Annak lefujtat. Mindennek lefujtat.

Még állottak egyideig.

— Az éjjel én is átcsúszom...

... Aznap este azt mondotta feleségének Gál Jankó:

— Anna, a sorompó zárva marad.

És nem nézett a felesége arcába...

Szombaton a Talharu verőfényes ponkján hosszú barázdát húzott az ekevas a soványkás, megszűs, havasalji földbe. Az ökrök előtt a szolga és Gál Jankó fogta

az ekeszarvát. Az ember hajadonfővel és ingujában.

Az ég aranyoskéken ragyogott és egy pacsirta trillázott magasan fenn a reszkető levegőben. A gyepek oldalán egy-egy apró nyomorodott sárga virág. A barázda nyomán savanykás, terhes, nehéz földszag.

Dél felé kijött a felesége, ama kevély Baló Anna és vele a gyermek. Lassan ballagtak fel a domboldali kaszálon keresztül, fel a laposra, a szántóhoz. Ott megállapodtak a barázda mellett és megvárták, amíg az eke odaért.

Gál Jankó megállította az ökröket és csudálkozva nézte a feleségét.

HEGEDŰT,

violát, csellót iskola, zenekar, koncert céljára és alkatrészeit mielőtt beszerezné, kérjen díjtalanárjegyzéket. Kedvező fizetési feltételek. Javítás, csere, vétel, becsülés. Tóth János hangverseny - hegedűkészítő mester, József főherceg udvari és a Zeneművészeti Főiskola szállítója, v. választott bírósági szakértő. 1921-ben Párisban 23-ból 13-at, 1927-ben Genfben 451-ből 438-at, 1922-i budapesti, 1931-i római hegedűversenyen az általam készített hegedű az összes versenyző régi olasz, német, francia, magyar hegedűket legyőzte. 1937. évben bécsi, 1939. évben genfi nemzetközi hegedűművészek versenyén az általam készített hegedűvel nyerték el az első díjat. A versenyen 28 állam 80-200 hegedűművész és 48 zsűritaggal volt képviselve. 41 éves cég. Szolid árak.

Budapest, IV., Kossuth Lajos-utca 8.
Hegedűt speciális hegedűkészítő mestertől vásároljunk.
Telefon: 389-199.